

Naziv originala:
Сергей Лукьяненко
НОЧНОЙ ДОЗОР

Copyright © by Sergey Lukianenko, 1998
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

ISBN 978-86-7710-209-8

Sergej Lukjanjenko

NOĆNA STRAŽA

Sa ruskog prevela
Nataša Nikolić

Beograd, 2008.

UVOD

Eskalator se kretao polako, usiljeno. Stanica je stara, ništa se tu ne može. Zato je vetar u betonskoj tubi duvao svuda – mrsio kosu, skidao kapuljaču, zavlačio se pod šal, gurao unazad.

Vetar nije hteo da Jegor ide gore.

Vetar je molio da se vrati.

Začuđujuće, ali činilo se da niko unaokolo i nije primećivao vetar. Ljudi je bilo malo – ka ponoći, stanica je pustela. Nekoliko ljudi išlo je u susret, na stepenicama sa Jegorom, takođe, gotovo niko: jedan ispred, dvoje ili troje pozadi. I niko više.

Zar je vetar nešto?

Jegor uvuče ruke u džepove i nagnu se unazad. Već par minuta, tek što je izašao iz voza, nekakav čudan osećaj nije mu davao mira. Iz nekog razloga, sasvim bezazlen, pre opčinjavajući, oštar, kao ubod.

Na samom pragu eskalatora, tek na početku uspona, muškarac u uniformi. Ne milicioner, već vojnik. Dalje, žena s pospanim mališanom, koga drži za ruku. Još jedan muškarac, mlad, u izrazito narandžastoj jakni, s CD-plejerom. Činilo se kao da i on stojeći spava.

Ništa sumnjivo. Čak ni dečak koji se previše kasno vraća kući. Jegor ponovo pogleda na vrh – ugleda milicionera koji se naslonio na svetleću ogradu, i sumorno pogledom tražio lak plen među putnicima.

Ništa strašno.

Vetar i poslednji put odgurnu Jegora i utihnu – kao da se pokorio, shvatio da je uzalud boriti se. Dečak se još jedanput osvrnu, i potrča po stepenicama. Morao je da požuri. Zbog čega, nije znao, ali je morao. Još jednom oseti ubod – besmisleno i zabrinjavajuće, prođe ga jeza po vratu.

Sve je to vetar.

Jegor iskoči kroz poluotvorena vrata, i oštra hladnoća navali novom snagom. Kosa, još mokra od bazena – fen ponovo nije radio – momentalno se zaledi. Jegor dublje navuče kapuljaču i, ne zaustavljajući se, potrča pored prodavnica, te izlete na prolaz. Na površini je ljudi bilo daleko više, ali ga zebnja nije napuštala. Čak se i osvrnu ne usporavajući korak, ali ga niko nije pratio. Žena sa dečakom beše se uputila ka tramvajskoj stanici, muškarac s plejerom zaustavio se kod prodavnice posmatrajući flaše, vojnik uopšte ne beše izašao iz metroa.

Dečak je išao kroz prolaz, sve više i više ubrzavajući korak. Odnekud se razlegala muzika – tiha, jedva čujna, ali neobično prijatna. Tihi zvuci flaute, šum žica gitare, zvonjava ksilofona. Muzika koja je dozivala, muzika koja je požurala. Jegor izbegnu grupu ljudi, koja mu je žurila u susret, preteče pripitog i veselog čovečuljka, koji se jedva kretao. Iz glave kao da mu odleteše sve misli, on gotovo da je trčao.

Muzika je dozivala.

U nju se već uplitaše i reči... u prvi mah nerazgovetne, suviše tihe, ali tako zavodljive. Jegor iskoči iz podzemnog prolaza, zaustavivši se na tren, gutajući hladan vazduh. Ka stanici se upravo primicao trolejbus. Mogao se provozati jednu stanicu, maltene do kuće...

Lagano, kao iznebuha, utrneše mu noge, i dečak pođe ka trolejbusu. Nekoliko trenutaka ovaj sačeka sa otvorenim vratima, zatim se vrata skupiše, i vozilo napusti stanicu. Jegor je malaksalo posmatrao za njim. Muzika je postajala sve glasnija, ispunjavala ceo svet, od poluloptaste građevine visokog hotela do „kutije na nogama“, koja se nazirala u daljini – njegovog doma. Muzika je zahtevala da ide peške. Po jarko osvetljenom bulevaru, kuda je do sada prošlo prilično ljudi. Svega pet minuta do ulaza.

A do muzike – još manje...

Jegor prevali oko sto metara, kada hotel presta da ga sakriva od vetra. Ledeni talas udari ga u lice, skoro zaglušivši prizivajuću melodiju. Dečak se zaljulja, zaustavljajući se. Čarolija se rasprši, ali se zato ponovo pojavio čudan osećaj – ovaj put i pomešan sa strahom. On se okrenu – ka stanici je prilazio još jedan trolejbus. A pri tom je i kroz ulično svetlo promakla jarkonarandžasta jakna. Muškarac, koji se vozio s njim na eskalatoru, pratio ga je u stopu. Poluprikrivenog pogleda, ali neočekivano hitro i ciljano, kao da je video Jegora.

Dečak potrča.

Muzika odjeknu novom snagom, probi zavesu od vetra. Mogao je već da razlikuje i reči... mogao je, ali nije hteo.

Sada je bilo najpametnije ići bulevarom, pored zatvorenih, ali jarko osvetljenih prodavnica, zajedno sa okasnelim prolaznicima, naočigled vozila koja su jurila pored njega.

Ali, Jegor je skrenuo kroz prolaz. Muzika ga je zvala tamo.

Ovde je već bilo sasvim tamno, i samo se na zidu pomeraše dve tanke sene. Jegor ih je video kao kroz maglu, kao da behu obasjane sivom mrtvačkom svetlošću. Momak i devojka, mladi, veoma lagano odeveni, kao da napolju nije minus dvadeset.

Muzika zasniva poslednji put – prodorno i svečano. Utihnu. Dečak oseti kako mu se vlaži telo. Sav je bio u znoju, noge ga ne držaše, hteo je da sedne na klizav, izbledelom prljavštinom, pokriveni trotoar.

„Mili...” tiho prozbori devojka. Bejaše mršavog lica, upalih obraza, blede kože. Samo joj oči behu živahne – crne, ogromne, očaravajuće.

„Napustićeš... malo-pomalo...” reče mladić. Osmehnu se. Ličili su jedno na drugo kao brat i sestra – ne crtama lica, već nečim neuhvatljivim, zajedničkim za njih dvoje, navučenim preko lica, poput prašnjavog poluprovidnog tila.

„Tebe?” devojka na trenutak skrenu pogled sa Jegora. Skamenjenost je polako prolazila, ali ga je zato obuzimao strah. Dečak otvori usta, ali susrete mladićev pogled, i ne uspe da zavrišti. Kao da ga je stegnula hladna gumena opna.

„Da. Drži!”

Devojka prasnu u smeh. Prebaci pogled na Jegora, napući usne kao da mu šalje poljubac. Tiho izgovori već poznate reči – iste one što se uplitaše u zavodljivu muziku.

„Priđi... dođi kod mene...”

Jegor je stajao nepomično. Snage da beži nije bilo, bez obzira na sav užas, bez obzira na kidajući krik u grlu koji ga je gušio. Ipak, u krajnjoj liniji, mogao je jednostavno da stoji.

Kraj prolaza prođe neka žena sa dva krupna psa ovčara na povocu. Polako, usporeno, kao da se kretala pod vodom, kao prikaza u strašnom snu. Krajičkom oka, Jegor opazi kako se psi otrgoše i provukoše u prolaz, i u duši mu planu bezumna nada. Ovčari zarežaše, ali nekako neodlučno, s mržnjom i strahom istovremeno. Žena se zaustavi na trenutak, i sumnjičavo pogleda kroz prolaz. Jegor joj uhvati pogled – slep, kao da gleda u prazno.

„Idemo!“ povuče povoce, i psi rado pristupiše ka njenim nogama.

Mladić se tiho nasmeja.

Žena ubrza korak, i nestade iz vidokruga.

„Ne prilazi!“ hirovito uzviknu devojka. „Evo, pogledaj, on ne prilazi!“

„Ubedljivije“, odsečno reče mladić. Namrštio se. „Uči se.“

„Dodi! Dodi kod mene!“ s naporom izgovori devojka. Jegor je stajao na oko dva metra od nje, a njoj beše važno da to rastojanje pređe sam.

I Jegor shvati da više nije imao snage za suprotstavljanje. Devočin pogled ga je držao, vukao nevidljivom gumenom vezom, reči su ga dozivale, a on ništa sa sobom nije mogao da uradi. Znao je da ne sme da prilazi, ali ipak načini korak. Devojka se osmehnu – zablistaše ravni beli zubi. Reče:

„Skini šal.“

Više nije mogao da se suprotstavlja. Drhtavim rukama svukao je kapuljaču, i ne razmotavajući, strgao šal. Zakorača u susret crnim očima koje su ga dozivale.

Nešto se događalo sa devočnim licem. Donja vilica se opuštala, pojavljavaše se i izobličavaše zubi. Sevnuše dugački, već neljudski ocnjaci.

Jegor načini još jedan korak.

GLAVA 1.

Noć je počinjala neuspešno.

Probudio sam se čim se smrklo. Ležao sam, gledajući kako se kroz proreze žaluzina gube poslednji zraci svetlosti, i razmišljao. Peta je noć lova – i još bez rezultata. Teško da ću i danas uspeti.

U stanu je bilo hladno, radijatori jedva da su grejali. Jedino zbog čega volim zimu je zato što se rano smrkava i što je na ulicama malo ljudi. U suprotnom... davno bih pljunuo na sve, odselio se iz Moskve, nekuda na Jaltu ili u Soči. Upravo na Crno more, a ne na daleka ostrva tuđih toplih okeana, volim kada je oko mene maternji jezik...

Glupa maštanja, pa da.

Prerano mi je još za penziju u tople krajeve.

Nisam zaslužio.

Telefon je bukvalno dočekaao da se probudim – zazvoni, zahtevno i odvratno. Napipah slušalicu, prislonih je na uvo ćutke, ne izgovarajući ni reči.

„Antone, odgovori.“

Čutao sam. Larisin glas je poslovan, pribran, ali već malaksao. Očigledno ceo dan nije spavala.

„Antone, hoćeš li da razgovaraš sa šefom?“

„Ne treba“, progundah.

„Kako hoćeš. Budan si?“

„Da.“

„Danas, kao i obično.“

„Ima li nešto novo?“

„Ne, ništa.“

„Imaš li nešto za doručak?“

„Naći će se.“

„U redu. Sa srećom.“

Želja je bila apatična, nevesela. Larisa nije verovala u mene. Šef, po svemu sudeći, takođe.

„Hvala“, rekoh čestim pozivima. Ustadoh, i krenuh u posetu toaletu i kupatilu. Počeh da stavljam pastu na četkicu za zube, zatim shvatih da žurim te je spustih na ivicu lavabo.

U kuhinji je bilo sasvim mračno, ali svetlo, naravno, nisam uključivao. Otvorih vrata frižidera – odšrafljena sijalica ledila se među proizvodima. Baci pogled na šerpu pokrivenu cediljkom. U cediljki je stajao komad poluotopljenog mesa. Izvadih cediljku, prineh ustima šerpu te otpih gutljaj.

Ako neko misli da je svinjska krv nešto ukusno, onda se vara.

Vrativši šerpu sa ostacima oceđene krvi na mesto, prođoh do kupatila. Slaba modra sijalica jedva da je rasterala mrak. Dugo sam, pomamno, prao zube, zatim ne izdržah, odoh ponovo do kuhinje i nategoh gutljaj ledene votke iz zamrzivača. U stomaku sada ne beše samo toplo, već vrelo. Čudesan sklop osećaja – hladnoća na zubima i vatra u stomaku.

„Dabogda ti...“ zaustih na račun šefa, ali se na vreme pribrah. Posle ovoga će čak ostati osećaj do kraja ne izgovorene kletve. Pošavši u sobu počeo sam da sakupljam svuda unaokolo razbacane stvari. Pantalone sam pronašao pod krevetom, čarape na prozorskoj dasci, košulja je iz nepoznatog razloga visila na maski Čhoena*.

Drevni korejski car posmatrao me je s osudom.

* Čhoen – u poznoj korejskoj mitologiji lik čija se slika (maska) koristila za isterivanje zlih duhova. Prim. prev.

„Čuvaj bolje“, progundah ja, kad odjednom ponovo zapišta telefon. Skočivši preko sobe, dohvatih slušalicu.

„Antone, nešto si hteo da mi kažeš?“ zainteresovano će nevidljivo sabesednik.

„Ne, nikako“, rekoh ja mrzovoljno.

„Dobro, dobro. Dodaj „drage volje se trudim, vaša milosti.““

„Nije drage volje. Tu se već ništa ne može... vaša milosti.“

Šef začuta na trenutak:

„Antone, ja ću te ipak zamoliti da ozbiljnije postupаш pred složenom situacijom. U redu? Bilo kako bilo, ujutro te čekam s izveštajem. I... sa srećom.“

Nije da sam se postideo. Ali ipak, razdraženost se stišala. Smotavši mobilni telefon u džep od jakne, otvorih orman u predsoblju. Neko vreme sam razmišljao čime da se naoružam. Imao sam nekoliko novih stvarčica koje su mi drugovi poklonili za poslednju nedelju. Ipak, ostao sam pri uobičajenom priboru – umereno univerzalnom i dovoljno kompaktnom.

Još samo CD-plejer. Sluh mi nije potreban za večerašnji zadatak, a i dosada je nemilosrdan neprijatelj.

Pred sam izlazak, dugo sam posmatrao stepenište kroz špijunku. Nigde nikog.

Tako poče još jedna noć.

Bez ikakvog smisla prelazeći sa linije na liniju, vozio sam se po metrou oko šest sati, povremeno padajući u dremež, dozvoljavajući svesti da predahne, a čulima da se oslobode. Sve je bilo utihlo. Ma ne, tu i tamo video sam ponešto interesantno, ali svi slučajevi behu uobičajeni. Tek oko jedanaest, kad je metro još više opusteo, situacija se izmenila.

Sedeo sam zatvorenih očiju, već treći put zaredom slušajući Manfredinjevu Petu simfoniju. Mini-disk u plejeru bio je potpuno umobolan, moja lična kompilacija, gde su se Italijani iz srednjeg veka i Bah našli zajedno sa „Alisom“, Ričijem Blekmorom i „Piknikom“. Uvek je interesantno kako se neka melodija slaže sa odgovarajućim događajem. Danas je slučaj pao na Manfredinija.

Nešto me savi. Grč mi je prošao od glave do peta. Čak nešto i progundah, otvarajući oči i razgledajući vagon.

Odmah sam primetio devojkju.

Veoma draga, mlada. U elegantnoj bundi, sa tašnom i knjigom u rukama.

I sa takvim crnim vihorom iznad glave, kakav već tri godine nisam video!

Jedno je sigurno, izgledao sam raspamećeno. Devojka je to osetila, pogledala me i odmah se okrenula.

Bolje pogledaj uvis!

Ne, naravno, dar da vidi vihor nije joj svojstven. Maksimum, koji može da oseti, jeste blaga uznemirenost. I tek jedva da je sposobna da uglom oka primeti svetlucanje nad glavom... kao da joj je upalo nešto u oko, kao na nekoj vrućinštini kad iz asfalta isparava vreo vazduh. Ništa ne može da vidi. Ništa. I živeće još dan ili dva, dok se ne oklizne na neku poledicu, i to tako što će fatalno udariti glavom. Ili će je udariti auto. Ili će u podzemnom prolazu naleteti na nož nekog bandita... koji zapravo neće znati zbog čega ubija tu devojkju. I svi će govoriti: „Tako mlada, bilo je vreme pred njom, svi smo je tako voleli...“ Da. Naravno. Verujem, veoma ljupko i lepo lice, umorno, ali dobroćudno. Pored takve devojke se ne osećaš onakvim kakav zapravo jesi. Trudiš se da budeš bolji, a to te opterećuje. S takvim devojkama ljudi vole pre svega da se druže, pomalo da flertuju, dele tajne. U takve se retko zaljubljuju, ali zato ih svi vole.

Osim tog nekog, koji je otišao kod crnog maga.

Na prvi pogled, crni vihor je sasvim obična pojava. Koncentrišući se, mogao sam da primetim još pet ili šest komada koji lebdeše nad glavama putnika. Ali sve behu bledolike, nejasne, jedva pokretne sene. Rezultati uobičajenog, amaterskog prokletstva. Neko je dobacio za čovekom: „Crkô dabogda, gade!“ Neko je pak rekao jednostavnije i blaže: „Đavo te odneo!“ I protekao se sa Tamne strane majušan vihor, koji odnosi sreću, koji isisava snagu.

Ali, obično, diletantsko i neformalno prokletstvo traje svega sat ili dva, maksimum dvadeset četiri sata. A njegove posledice, mada neprijatne, nisu smrtonosne. Međutim, crna rupa nad devojkjom beše kvalitetna, postojana, napravio je iskusan vrač. Ne znajući to ni sama, ali devojka već beše mrtva.

Nehotice pružih ruku ka džepu, shvatih gde se nalazim te se namrštih. I zašto mobilni ne rade u metrou? Zar oni koji ih koriste ne idu pod zemlju?

Sada bejah rastrzan između osnovnog zadatka koji sam morao da ispunim, pa makar i bez nade na uspeh, i devojke osuđene na prokletstvo. Ne znam da li joj više uopšte mogu pomoći, ali svejedno, moram da krenem tragom čini...

I u tom trenutku, savi me po drugi put. Ovaj put, na drugi način. Bez grčeva, bez bola, samo mi se grlo osušilo, utrnule desni, zapulsirala krv u slepoočnicama, a vrhovi prstiju me zasvrbeli.

Pa da!

Ali zašto nije na vreme?

Ustah – voz se već polako zaustavljao ispred stanice. Prođoh pored devojke i osetih njen pogled. Išla je za mnom. Bojala se. Očito je crni vihor, premda neosetan, uznemiravao i terao da se zagleda u ljude koji su je okruživali.

Možda je baš zbog toga još živa?

Izbegavajući da gledam u njenu stranu, spustio sam ruku u džep. Napipah amajliju, hladnu šipku od brušenog oniksa. Oklevah još koji tren, pokušavajući da smislim druge načine.

Ne, nije bilo drugog izlaza.

Stegoh šipku u ruci. Poče me probadati kroz prste, potom kamen postade topliji, vraćajući sakupljenu energiju. Osećanje ne beše prividno, ali ovu toplotu nije bilo moguće izmeriti termometrom. Činilo mi se da stežem žar iz vatre... žeravicu usijanog jezgra, prekrivenu hladnim pepelom.

Ispraznivši amajliju do kraja, bacih pogled na devojkicu. Crna rupa je drhtala, povijajući se lagano ka meni. Vihor bejaše toliko snažan da je posedovao elemente intelekta.

Udarih.

Da je kojim slučajem u vagonu, ma kakvom vagonu – u celom vozu, bio još jedan Ini, primetio bi zaslepljujući blesak, koji s ujednačenom lakoćom probija kroz metal i beton...

Nikada do sada nisam udarao po crnom vihoru tako složene strukture. I nikada do sada nisam upotrebio amajliju tako jake energije.

Efekat je bio sasvim neočekivan. Slabašna prokletstva, koja su visila nad drugim ljudima, nestaje u potpunosti. Vremešna žena, umornog ubogog lica, začuđeno pogleda u dlan, odjednom je prestade migrena. Mladić, koji tupo gledaše kroz staklo, trže se, a njegovo lice se opusti i iz očiju mu nestaje skrivena tuga.

Crni vihor iznad devojke gurnuo je na oko pet metara, čak ga napola izbacio iz vagona. Ali zadržavši svoju strukturu, cikcak putanjom vratio se nazad ka žrtvi.

Šta ti je sila!

Šta ti je namera!

Kažu, mada ja to nisam video, da na dva-tri metra potisnuti vihor gubi orijentir i kači se na sledećeg najbližeg čoveka. To je takođe loše, ali tuđe prokletstvo deluje daleko slabije te za novu žrtvu postoje sve šanse da se spase.

A ovaj se vihor vratio nazad, kao verni pas gospodar u nevolji.

Voz se zaustavljao. Bacih poslednji pogled na vihor – ponovo je visio nad devojkom, čak je ubrzao kruženje... I ništa, apsolutno ništa nisam mogao protiv toga. U isto vreme, na stanici se nalazio cilj mojih nedeljnih lutanja po Moskvi. Da prođem pored njega, da krenem za devojkom, nisam mogao. Šef bi me živog pojeo... možda čak, bukvalno...

Kada se vrata uz šištanje razvukoše, bacih poslednji pogled na devojku – pažljivo kopirajući auru. Šanse da je ponovo nađem u velikom gradu su male. Ipak, moraću da se potrudim.

Ali ne sada.

Iskočivši iz vagona, osvrnuh se oko sebe. Iskustva na terenu mi je zaista falilo, i tu je šef bio apsolutno u pravu. Ali metod koji je primenjivao tokom obuke, uopšte mi se nije sviđao.

Kako, đavo ga odneo, da nađem metu?

Običnim vidom gledao sam ljude, od kojih nijedan nije izazivao sumnju. Ovde se do sada guralo mnogo putnika. Ipak je ovo kružna Kurska, tu su i putnici sa železničke, i trgovci koji se razilaze, i oni koji žure da presednu na liniju koja vodi u spavaće rejdove... Suzivši oči, mogao sam da vidim daleko zanimljiviju sliku – bledunjave aure, kao obično, predveče. Među njima, poput svetlocrvene mrlje, gorela je nečija zloba. Narandžastom bojom svetleo je jedan par, koji je očigledno žurio ka postelji, razvodnjenim modro-sivim prugama vukle su se raspadajuće aure pijanica.

I nikakvog traga. Samo suvoća u grlu, svrab desni, bezumno probadajući otkucaji srca. Ukus krvi na usnama. Narastajuće uzbuđenje.

Svi znaci su indirektni, a u isto vreme suviše očigledni da bih tek tako mogao da ih zanemarim.

Ama, ko? Ko?